

Morten Messerschmidts grundlovstale

Taler

Morten Messerschmidt
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

5. juni 2024

Sted

Banjøs, Sandhusvej 74,
Odense

Grundlovsdag er en smuk dag – uanset vejret. Det er en dag, hvor vi hylder vores forfatning. Vore traditioner. At vi som noget unikt har formået et af verdens mest moderne samfund, mest veludviklede demokratier sammen med en forfatning, som på mange måder fremstår gammeldags. Det er smukt. Det er dansk, når det er bedst.

Men hånden på hjertet – mere vil have mere. Og jeg skal gerne indrømme, at jeg personligt går og er lidt misundelig på nordmænd og færingere, der har en rigtig nationaldag. En dag, hvor de ikke bare fejrer deres stats- og styreform, men deres historie, deres sange og litteratur. Hvor de mærker fællesskabet. Hvor ville jeg ønske, at vi også havde en rigtig nationaldag, hvor vi kunne samles om noget andet end politik.

Måske Valdemarsdag – om 10 dage – hvor vi fejrer dannebrog? Men i dag fejrer vi grundloven, og dermed hele vores folkestyre, hvor debatten i disse dage naturligvis præges af valgkampen frem til på søndag. Hvor det derfor handler om politik. Og i dag måske mere end nogensinde før.

Søndagens EU-valg markerer nemlig kampen mellem to forskellige idealer. Når man lytter til de andre partier i denne valgkamp, får man indtryk af, at EU entydigt har gavnet Danmark. Men er det en sand fortælling? Ser vi på udviklingen i EU's økonomi, zakker vi bagud. I forhold til både Japan, USA og ikke mindst Kina. Ser vi på udenrigspolitikken, har EU banet vejen for, at både den russiske, iranske og kinesiske økonomi boomer. Ser vi på vores egen økonomi, kommer 85 % af al erhvervslivets administrative bøvl fra Bruxelles. Og ser vi på sikkerhedspolitikken, svækker EU's militære ambitioner i dag vores muligheder for sammen med vores NATO-allierede at levere et troværdigt militært svar, der kan garantere vores sikkerhed. Det er ikke EU, der holder skansen i øst. Det er Storbritannien, USA, Canada og en række mindre

europæiske lande – men med et pinligt fravær af de store EU-lande.

Alt dette skal vi tage bestik af, når vi i Danmark udstikker vores politiske kurs.

Så lad mig sige det sådan her. Det er ikke alt fra EU, der er en forkert. Men langt hovedparten af de seneste års forkerte beslutninger kommer eet og samme sted fra – nemlig Bruxelles.

Derfor markerer EP-valget en forskel mellem to veje. Dansk Folkepartis vej. Eller de andre partier, som alle i varierende grad bakker op om det, der kommer fra Bruxelles. Fra SF til Danmarksdemokraterne bakker op om mere end 80 % af den politik, Lars Løkke Rasmussen fremlægger i Europaudvalget. De stemmer det samme. Ja, det kan virke underligt i sådan en valgkamp her, men selv partier som Liberal Alliance og Danmarksdemokraterne, der ellers kalder sig EU-skeptiske, bakker op om 90 % af Lars Løkkes og den øvrige regerings førte politik. Hvis det er at være EU-kritisk, så er...

Det er derfor jeg tillader mig at sige, at vi står ved en korsvej. Valget er klart. Det er os – eller dem. Vi må enten bevæge os fremad eller fortsætte med at leve i fortiden, hvor Folketinget mere og mere omdannes til et stempelkontor for EU's bureaukratiske regulativer, der strømmer ud lige så hurtigt som resten af verden vokser økonomisk – og militært.

Europa er ved at udvikle sig til et taberkontinent. Og de partier, der i årtier har støttet udviklingen, må stilles til ansvar. Vi ønsker en anden vej.

En vej, hvor vi både i Danmark – og Europa – igen fører an rent teknologisk, og ikke gemmer hovedet i ørkensandet – i Iraks, SA's sand. Eller Putins olietønder. I alt for mange år har EU ført en eftergivende politik overfor Putins Rusland. Man har accepteret North Stream, som har fyldt hans krigskasse. Man har ignoreret hans militære ekspansion, da han gik ind i Georgien. Man har sat kikkerten for det blinde øje, da han tog Krim. Først da Putins militærmaskine buldrede ind over Ukraines østlige grænse, vågnede EU op af tornerosesøvnen. Men hovedparten af EU's medlemslande – især i syd – sover stadig. De taler med to tunger. Nogen af EU's største lande – Frankrig, Spanien og Italien – har tilsammen givet mindre end det, som vi i Danmark har givet. De repræsenterer 150 millioner europæere – vi er 5.5. De burde skamme sig.

Derfor står valget reelt mellem to: Enten lader vi bureaukrati og kontrolmani ødelægge vores virksomheder, og fortsætter med at overlade magten til dem, der har ført Europa på gal kurs – eller også tager vi magten tilbage. Skaber en fremtid, hvor vi har tillid til hinanden. Hvor ikke alt, hvad der kommer fra Bruxelles, bare skal mødes med et javel. Hvor vi igen ranker ryggen og styrker økonomien, og ikke alene skal takke Novo Nordisk for, at det går godt i Danmark. Men hvor danske virksomheder – og borgere – igen kan komme i top.

Danmark skal ikke være nummer to. Eller tre. Danmark skal være nummer eet.

Og her bliver vi nødt til at tale om to ting: EU-bureaukrati og klimapolitikken.

GDPR: 8 mia. - ESG 7.5 mio. – 85 % adm.

Klimapolitik: 0,1 % - 7 % - 30 %.

Industri – fly – lastbiler – diesel – boliger – fødevarer.

Dyreste fødevarer – dyreste el.

Jeg ved godt, at det er en fordel for danske virksomheder, at vi har indre marked. Naturligvis. Men det er vel ikke helt ligegyldigt, HVILKET indre marked? Er det en tilfældighed, at der ikke ligger en eneste af de store tech-virksomheder i Europa? Er det en tilfældighed, at stadig flere danske virksomheder udflytter deres forsknings- og udviklingsafdelinger til USA? Nej – EU's maniske reguleringstrang fra forbud mod plastiksugerrør og fastlåste skruelåg over vores barselsregler, kanelnegle og alt det andet kulørte, som vi af og til hører om, er en væsentlig årsag til, at EU økonomisk sejler agterud. Og vi kan ikke lyve for hinanden. Hvis det ikke var for Novo Nordisk i Danmark, ville vi sejle med. Den gale vej.

Og økonomi betyder noget. Det betyder meget. For vores velfærd. Men også for vores frihed. For vores evne til at kæmpe tilbage. Imod Putin. Imod Kina. Imod Iran. Men måske allervigtigst – for os danskeres ret til et godt liv med gode muligheder for vores familier.

I folketingsvalgkampen lovede Mette Frederiksen, at vores fødevarer ikke måtte blive dyrere. Den enlige mors skulle kunne servere pasta bolognese uden, at det

blev dyrere. I dag ved vi, at der om kort tid kommer en ny skat, som med sikkerhed gør vores fødevarer dyrere. Derfor har jeg en bøn til Mette Frederiksen: hold dine løfter til danskerne.

Hold dine løfter. Hvad end det handler om vores fødevarepriser – eller i øvrigt EU.

Kan I huske, da Mette kaldte EU budgettet for gak gak? Jeg var sådan set enig. Og det var da befriende, at der endelig var en statsministeren, som ville sige fra. Selvfølgelig skal danskerne ikke betale mere til EU. Selvfølgelig skal der være rimelighed i systemet: og når et af EU's rigeste lande – Luxembourg – MODTAGER penge, hvorfor skulle Danmark så betale?

Men der gik ikke lang tid, før Mette var blevet banket på plads. Om det var fordi hun ikke turde, da det kom til stykket. Om det var fordi de lokkede med et fristende jobtilbud – jeg ved det ikke. Men virkeligheden er, at danskerne nu betaler MERE til EU end før. I strid med det, som Mette Frederiksen lovede. Og virkeligheden er, at hun nu vil, at vi skal betale endnu mere...

Så: Hold nu dine løfter til danskerne, Mette. Lad være med at lyve.

Men Mette er ikke den eneste, der har svært ved at holde løfterne. For 1½ år siden aftalte vi partier på Christiansborg en hel række nye havvindmølleparker. Det er godt – Danmark skal være uafhængig af Putin og Mellemosten. Dengang mente regeringen, at en energiø park ved Bornholm kunne koste ca. 1 mia. I dag ved vi, at projektet står til at koste 31 milliarder. Det er helt forrykt. Især fordi hovedparten af strømmen skal gå til Tyskland – og fordi vi kan se, at der andre steder opsættes parker med 0 kroner i støtte.

Så kære Lars Aagaard – hold nu dine løfter.

Når nu Energiø Bornholm ikke alligevel hænger sammen økonomisk, så lad os droppe det og se en anden vej. Danskerne skal ikke hænge på den regning. Lad os i stedet tale med svenskerne, som er ved at investere i nye kernekraftværker, om ikke Danmark kunne blive en del af et partnerskab. Hvorfor ikke købe ren, sikker, miljøvenlig og billig svensk kernekraft-strøm i stedet for at spille milliarder af danskernes skatte kroner på et prestigeprojekt uden forbindelse til virkeligheden? Lad os gøre det logiske. Det rigtige.

Også på velfærden har vi meget at vente. Mette Frederiksen lovede for bare 1½ år siden klare forbedringer. Men den største stigning er sket til de såkaldt kolde hænder. Til administrationen. Til djøf'erne. Til bureaukratiet. De kan glæde sig over 11 milliarder kroner mere – og hele 13.000 flere ansatte. De ældre må stadig vente længe på en ordentlig behandling. Hvis Mette gjorde bare halvt så meget for vore ældre og vore folkepensionister som hun gør for DJØF, ville hun være en god statsminister. Men det skærer i hjertet at se, hvad der sker.

Derfor har DF fremlagt en økonomisk plan, der skal rette op på Mette Frederiksens ældrepolitik. 12.000 kr. efter skat i folkepension – kun begyndelsen. Hvis vi må være med. I husker nok, hvordan regeringen smed DF ud af ældreforhandlingerne, inden de var kommet i gang. Jeg vil sige: hvis Mette Frederiksen var bare halvt så god til at smide uintegrerede udlændinge ud af Danmark, som hun var til at kyle DF ud af forhandlingslokalerne, så stod tingene måske ikke helt så grelt til. Men desværre:

Islams mørke trænger sig på. Ikke bare ude i Europa, hvor mange lande stadig ikke har indset nødvendigheden af en stram udlændingepolitik. Så i forleden, at 70 % af Tysklands unge muslimer mener, koranen skal stå over tyske love? Det er dybt bekymrende. I vores naboland.

Men også i dansk politik ser vi den gryende islamisering – ikke mindst i form af Moderaterne og Socialdemokratiet, hvor det åbenbart nu er helt almindeligt, at der afvikles islamiske bønner under politiske møder og at kvinder holdes uden for, så mændene kan tale i fred. Det er bekymrende, at mellemøstlige skikke via danske partier bliver en del af dansk politik.

Og så har jeg slet ikke nævnt, hvordan den radikale udviklingsordfører, Christian Friis Bach aktivt investerer i Houthi-administrationen i Yemen, som angriber vore skibe, eller hvordan Enhedslisten sender skattekrone afsted til organisationer, der var medvirkende bag massakren 7.oktober.

Et nyt lavpunkt for den danske venstrefløj.

Men der er også et lyspunkt. Og jeg vil håbe, at den bevægelse, som Frederik Vad har sat i gang får mere medvind. Han er kommet til den erkendelse, at integration ikke kun handler om job og kriminalitet. Det handler også om vilje

og folkesjæl. En fin erkendelse, selvom den kommer lidt sent. Vi andre nåede frem til den for en 30 år siden – mens socialdemokratiet bare lod stå til og lod problemerne vokse. Og de vokser stadig. Så sent som i går fik en hel bunke kriminelle udlændinge – igen – dansk statsborgerskab. Så meget for den stramme udlændingepolitik og Frederik Vads erkendelser.

Men derfor skal man selvsagt ikke slå en udstrakt hånd væk. Og jeg ønsker Frederik Vad og andre socialdemokrater med nye erkendelse alt det bedste. Ja, håber sådan set, at erkendelserne også vil brede sig til EU-politikken, så vi også her kan få rettet op på sagerne.

Lad os én gang få slået fast, at den grundlov, som vi hylder i dag, naturligvis går forud for EU-retten.

Lad os love, at der ikke gennemføres EU-udvidelser mod øst, uden danskerne klart kender konsekvenserne og har mulighed for at tage stilling til dem.

Lad os love, at EU skal blande sig i mindre og give både virksomheder og borgere en chance.

Lad os gøre det bedre for pensionisterne og vore svage.

Og lad os sikre, at de, der får ophold i Danmark, gør det, fordi de bærer Danmark i hjertet. Dem, der ikke gør, kan godt rejse hjem.

Og nå ja – til Mette og hendes ministre: hold jeres løfter! Stå ved, hvem I er og hvad I har lovet.

Det gælder i øvrigt også mine gode borgerlige venner. For ser man bag gardinerne på mine kollegaer på Christiansborg, ved jeg jo godt, at også deres løfter er mere snak end handling. Her i valgkampen hører man godt nok partier som Liberal Alliance og Danmarksdemokraterne erklærer sig meget skeptiske overfor EU's regulering.

Men på Christiansborg – i Folketingets Europa-udvalg – stemmer de for 9 ud af 10 af regeringens mandater. 90 % af Lars Løkke's EU-politik bakkes op af Alex Vanopslagh og Inger Støjberg. Tallene ligger på Folketingets hjemmeside og vidner om et enormt hykleri. Ikke bare fra radikale og enhedslisten, som jeg

nævnte før. Men desværre også fra mine borgerlige venner.

Det famøse plastiksugerør er vist blevet symbolet på EU's tåbeligheder. Liberal Alliance kører endda kampagne på det. Men det glemmer at fortælle, at de som regeringsmedlem selv stemte for det... Og dermed er vi tilbage, hvor jeg lagde for:

Der er kun to valg at vælge imellem på søndag. Der er Dansk Folkepartis linie, som ønsker et opgør med EU's overregulering, bureaukrati, manglende demokrati og dalende vækst. En linie, hvor vi tror på hinanden og på nationalstaten. Hvor vi står sammen i Europa, når det giver mening og handler om at bekæmpe ydre fjender. Men hvor vi også indrømmer hinanden og vore lande frihed til at gennemføre den velfærdsmodel, den erhvervs politik og den udlændingepolitik, som vore vælgere ønsker. Det er Dansk Folkepartis vej.

Og så er der alle de andre. De forenede partier af EU-støtter. Fra Enhedslisten og SF til Danmarksdemokraterne og de konservative. Helt ærligt – er der nogen, der kan kende forskel? Jeg kan ikke. De støtter alle EU's traktater. De støtter regeringens EU-politik. De støtter udvidelserne – endda med Tyrkiet, som de fortsat giver førtiltrædelsesstøtte. Og de siger nej til at indføre den permanente grænsekontrol, som ellers kunne sikre en smidigere, billigere og mere effektiv kontrol ved grænsen – til skade for de kriminelle og til glæde for de lovlydige.

De vil mere af det samme. Vi vil noget nyt.

Det er derfor os eller dem.

Vi skal bekæmpe Putin og alt, hvad han står for. Men EU har svigtet. Derfor skal det ske med så mange stærke kræfter som muligt – også lande, der ikke er medlem af EU. Vi skal være uafhængige og selvstændige fra Kina og Mellempøsten – men EU har svigtet.

Alt det kan opsummeres i én stemme. I eet kryds på søndag. Nemlig et kryds ved Dansk Folkeparti – og dermed et kryds for den grundlov, som vi hylder i dag.

For Danmarks frihed, selvstændighed og frimodighed.

Tak.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Dansk Folkeparti, EU, Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-messerschmidts-grundlovstale>